

verfkwast in de rechterhand, en terwijl hij met de linkerhand zijne pet eerst wat vooruit en dan weer achteruit schoof, klonk met een schalkschen oogopslag zijne plagende begroeting: „Ei, Ei! Staat dat daar zoo te praten?”

Meer dan een minachtenden blik keurde de student hem niet waardig, en Dina, die hare handen terugtrok en ze in de zakken van haar voorschoot verborg, antwoordde bits: „Is de straat hier soms niet vrij?”

„Wel zeker,” hernam hij en trad haar wat naderbij, „maar ik hoop toch, dat gij niet boos wordt, omdat ik het praatje eventjes kom storen; ik zit in een moeielijk geval. Ik keek toevallig door eene reet van de deur en ik dacht: misschien weet mijn buurmeisje er wel wat op.” Zijn gelaat verloor niet veel van de schalksche uitdrukking, maar bescheiden toch wees hij naar zijne pet. „Misschien zou ook Mijnheer mij willen voorthelpen.”

Had Dina niet begrepen, dat het zaak was vrede te houden en hem te laten uitpraten, zij zou hare nieuwsgierigheid thans gemakkelijk zeker onderdrukt hebben; toch, eigenlijk nog onverschillig, vroeg zij: „Wat is er voor bezwaar?”

Zonder juist beleedigend van haar af te zien, keerde de buurman zich echter vooral tot den student met zijn verhaal: „Mijnheer weet wat tegenwoordig bij de groote panorama's in de mode is. Tot slot van de voorstelling verschijnt Keizer Napoleon op of uit eene zee, boven op een wereldbol. Ik heb wel geen wereldbol, maar ik wou die mode toch navolgen; ik kan eene zee laten kijken en eene groote stad daarbij, Constantinopel, geloof ik. En ik heb hier bij een uitdrager, een pleisterbeeld, een grooten kop met borst en armen gekocht; het ding zag er vuil uit en kon zoo niet blijven; het moet ook op den keizer lijken. Het gezicht en den hals heb ik ook al zoowat geelachtig gemaakt en er lange zwarte haren op geschilderd; ik kan dan een ouden maar nog vrij knappen kapotjas van een grenadier om de schouders hangen en ik zou klaar zijn, als ik niet met nog één ding geducht verlegen zat.”

De student was te goedlachs, om bij de voorstelling en ontvouwing van dit grootsche plan, al was hij er ook in een aangener onderhoud door gestoord, ontstemd te blijven. „Zoo, mannetje,” zei hij gekscherend, „dat moet dus een Apotheose van Napoleon worden?”

„Knap geraden, Mijnheer!” bevestigde grinnikend de spulleman. „Och! Mijnheer heeft het zeker al hier of daar gezien. Ik kan dat mooie woord maar niet uitspreken. Dat's ook minder, maar U zal het wel weten: droeg de keizer een knevel, een grooten of een kleinen, een breeden of een spitsen, of droeg hij geen knevel. Maar doet mij het plezier en komt even binnen.” Hij ging hen voor en glimlachend volgden zij hem binnen de tent.

Het stuk zeildoek, dat voor dak diende, was halfweg ter zijde geschoven, een paar banken, 's avonds voor de toeschouwers bestemd, waren op andere gestapeld en in de aldus verkregen ruimte, midden voor het tooneeltje stond op een driestel een potsierlijk kunststuk.